

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 9 Φεβρουαρίου 1884

Ἀριθ. 70+140

Κύριε Ὑπουργέ

ἐπὶ τῆς ἀνεκπαιδευτοῦ παιδείας. Ὡς τότε, σὲ λέγαμε ἐπὶ τῆς ἀνεκπαιδευτοῦ παιδείας ὑπουργὸν γιὰ χωρατὰ, ἀλλὰ τότε πλέον πεισθήκαμε πὼς εἶσαι σωστὸς ἀπαιδευτος.

Κύριε, σὲ προσκαλοῦμε, ἂν ἔχῃς μούτρα, νὰ διαψεύσῃς τὸ ἔξῃς, ποῦ θὰ σοῦ ποῦμε ὅξω ἀπὸ τὰ δόντια.

Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι σὺ βιάζεσαι τὸ Παναπιστήμιο νὰ δεχθῇ σὲ ἐξέτασι τὸν Λάμπρο, ἐνῶ δὲν ἔχει δῖπλωμα, καὶ νὰ τὸν βγάῃ γιὰτὸν, μπαγαπόντη, τσαρλατάνο, κομπογιαννίτη τέλος πάντων;

Πῶς θὰ γίνῃ, μωρέ, γιὰτὸν, διόουτσε ἀφοῦ δὲν σκαμπάζει τίποτα; θέλεις νὰ τὸν βγάῃς γιὰτὸν τῆς καρμανιόλας, γιὰτὸν μπόρε Λεβάντε;

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, νὰ κάνουμε καὶ τὸ Παναπιστήμιό μας ἐργαστάσιον ψεύτικων διπλωμάτων καὶ πάσης βαγαποντιᾶς, καὶ γιὰ τὸν μέγα αὐτὸν τοῦ Πανεπιστημίου μας ἐξευτελισμὸν, νὰ ἦσαι σὺ, κοτζᾶμ Ὑπουργὸς τῆς παιδείας, αἰτίος.

Σὺ Σύγκλητος τοῦ Παναπιστημίου, πρέπει, ἂν θέλῃς νὰ διατηρήσῃς τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ Παναπιστημίου, ὅπως ὡς τότε, ἀκέραη, νὰ προσκαλέσῃς ἀμέσως τὸν κοσμητῶν τῆς ἰατρικῆς σχολῆς, καὶ νὰ γυρέψῃς νὰ σοῦ ἐκθέσῃ τὴν ἀλήθεια, καὶ ἂν ἦναι ἀλήθεια ἢ ἀλήθεια αὐτὴ ποῦ λέμε, νὰ πετάξετε ἕνα μανιφέστο στὰ μούτρα τοῦ Ὑπουργοῦ, καὶ νὰ τοῦ πῆτε:

«Κύριε ἐπὶ τῶν ἀγγραμμάτων Ὑπουργέ, τὸ Παναπιστήμιό μας, δὲν ἔγινε ἀκόμα Παναπιστήμιον τοῦ Μπόρε Λεβάντε.»

Πρέπει

τότε νὰ σὲς ἐξηγήσω καὶ τί θὰ πῆ αὐτὸ τὸ Μπόρε Λεβάντε.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι καὶ στὴν Ἀμερική, καὶ στὴ Γερμανία, καὶ στὴ Γαλλία, ὑπαρχαν καὶ ὑπάρχουν κἄτι πλαστογράφοι Βελέντζιδες, σὺν νὰ ποῦμε, ποῦ πλαστογραφοῦν τὰ διπλώματα τῶν Πανεπιστημίων, καὶ μὲ λίγα τάλλαρα πουλοῦν αὐτὰ σὲ ὅποιον ξυλοσχίστη τύχει. Παραδείγματός χάριν ἐγὼ ποῦ δὲν ξέρω τί θὰ πῆ καὶ τί εἶναι τὸ μάνα κουκούρα, μπόρῳ σήμερον νὰ κάνω ἕνα ταξιδάκι ὡς τὰ Παρίσια καὶ νὰ γυρίσω πίσω ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα (ὡς ποῦ νὰ πάω καὶ νᾶρθω δηλαδή), γιὰτὸν καλὸς, γιὰ πάσα πόνο, καὶ μὲ δῖπλωμα. Φτάνει νὰ ἔχω λίγα τάλλαρα στὴν τσέπη.

Στὴν Ἀμερική μάλιστα ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ ἔχουν αὐτὴ τὴ δουλειά, τὸ νὰ κάνουν ἡγοῦν σὰς καὶ νὰ πουλοῦν ψεύτικα διπλώματα γιὰτὸν, δικαιοβριῶν, δασκαλῶν καὶ λοιπῶν.

Οἱ συγγενεῖς μας ὅμως Ἴταλοι ἔχουν μιὰ ἄλλη εὐγένεια, σὲ κάθε μπαγαπόντη ποῦ χωρὶς νὰ μᾶθη τίποτα τοῦ δίνουν ἕνα δῖπλωμα, ὅτι δήποτε ἐπιστήμης, καὶ γράφουν ἀπάνω ἐκεῖνο ποῦ εἶπαμε, Μπόρε Λεβάντε, ἡγοῦν σὰς γιὰτὸν καλὸς γιὰ τὴν Ἀνατολή, δηλαδή, εἶναι σὺν νὰ λέν πὼς αὐτὸς ποῦ φέρνει αὐτὸ τὸ δῖπλωμα, εἶναι μπαγαπόντες, κομπογιαννίτης. Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ τὸ ζόρι θέλει νὰ πάρῃ καὶ ὁ Λάμπρος δῖπλωμα γιὰτὸν, γιὰ νὰ σκοτώῃ τὸν κόσμον, παρακαλοῦμε τὸν Πρύτανι τοῦ Παναπιστημίου, νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα δῖπλωμα, ποῦ νὰ γράφῃ ἔτσι:

Ἐν ὀνόματι τοῦ Ὑπουργοῦ

τῆς ἀθλιας παιδείας

Δέδοται τὰ γράμματα τὰδε πρὸς πίστιν.

Τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου παρούσης καὶ ἀποσιαζούσης πάσης, ἐξετασθεὶς μόνος ὁ Λάμπρος, ἀνακηρύττει αὐτὸς ἑαυτὸν διδάκτορα τῆς ἰατρικῆς μὲ δῖπλωμα: Γιὰτὸν μπόρε γιὰ τὸ Λεβάντη.

Στὸ διάλο, μπαγαπόντες, ποῦ θέλετε, καὶ ἂν ἔχῃ μιὰ μικρὴ τιμὴ τὸ Παναπιστήμιόν μας, νὰ τοῦ τὴν φάτε κι' αὐτὴ, καὶ εἰσθε καὶ ὑπουργοί.

Ἀφήστε με ὡς ἐδῶ νὰ κόψω τὸ λόγο, γιὰτὸν ἂν μὲ παραπάρῃ ὁ θυμὸς, θὰ ἔλεγα ἀχρειόλογα, καὶ εἶναι τῆς ντροπῆς, γιὰτὸν μᾶς διαβαζοῦν καὶ γυναῖκες.

Κύριε

ράφτη ποῦ εἶσαι στὸ δρόμο τοῦ Σταδίου, μού γράφουν νὰ σοῦ γράψω λέει πὼς παντρολογίεσαι καὶ πὼς τάχα θέλεις νὰ γελᾶς κανένα κορίτσι κτλ.

Μὲ δυὸ λόγια σοῦ λέμε ἐσένα ποῦ γράφεις αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅτι εἶναι ἀτομικὰ καὶ δὲν τυπώνονται, καὶ εἶναι περιδιαντροπῆς νὰ καταγινώμαστε σὲ τέτοιαμασκαροχάμπαρα. Ἄν ὁ ράφτης αὐτὸς θέλει νὰ γελᾶσῃ κάμμειά γιὰ νὰ καλοπαντρευθῇ, εἶναι ἐξυπνάδα, καὶ ἂς ἀνοίξῃ ἐκεῖνη τὰ μάτια τῆς ποῦ θὰ τὸν πάρῃ ἡμεῖς οὔτε κουμπάροι θὰ τοῦ γίνουμε, οὔτε μερίδιο στὴ γυναίκα ποῦ θὰ πάρῃ θὰ ἔχωμε. Τί μᾶς μέλει λοιπὸν τί κάνει ὁ ἄνθρωπος; Ἄλλοτε τέτοιαις ἀνοησίαις νὰ μὴ μᾶς γράφετε, σὲς παρακαλοῦμε.

Κύριε Παληάνθρωπε.

Καὶ τί ἀνάγκη ἔχομε νὰ διαβάζουμε μεις κάθε μέρα τὴν ἐ-

φημερίδα σου, τὸ πατσαβούρι, σου ἀφοῦ δὲν γράφεις τίποτα καὶ γιὰ τὸν πετροπόλεμο ποῦ γίνεται ἐκεῖ ἀπάνω στὴ Γαλλική Σχολή καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεμυτίσῃ ἄνθρωπος ;

Σημ. Παληάνθρωπ. Ἄν διαβάζεις, κύριε ποῦ μᾶς γράφεις αὐτὰ, κάθε μέρα τὸν Παληάνθρωπο, θὰ ἐβλεπες καὶ θὰ διαβάζεις πῶς ὅτι γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ πολλαίς φοραῖς γράψαμε, ἀλλὰ ὁ φίλος Κοσονάκος δὲν ἔχει καιρὸ νὰ κυττάξῃ τῶν πολιτῶν τὴν ἀσφάλεια, γιατί καταγίνεται εἰς τὸ νὰ μὴν κἀνῃ τίποτα. Ἄν σὰς σπάσουν ὅμως τὰ κεφάλια ὀλωνῶν ἐσῆς ποῦ κατοικεῖτε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, θὰ τὸ γράψῃ τὴν ἄλλη μέρα στὸ ἀστρονομικὸ του δελτίο. Τί ἄλλο θέλετε ; Δὲν εἰστε ἱκανοποιημένοι ;

Ἡρὸς τὸν κ. Δήμαρχο.

Πρὸ ἀδερφέ, ἐπὶ τέλους πές μας ν' ἀπελπιστοῦμε ἀπὸ σέ, νὰ τὸ ξέρουμε νὰ μὴ σοῦ φορτονομάστε ἀδικα ἢ δικαία κάθε ὥρα καὶ στιγμή.

Ἐρεῖς πολὺ καλὰ ὅτι τὸ Βαρθακονῆσι κατάντησε πλέον ἓνα σπουδαῖα προάστειο τῆς Ἀθήνας. ἐκεῖ νὰ οἰκοδομήσουν δὲν τοὺς ἀρίνου, ἐκεῖ δρόμους νὰ κἀνουν, δὲν τοὺς ἀρίνου, ἐκεῖ νὰ τοὺς κλέφτουν τοὺς ἀρίνου, ἐκεῖ φανάρια νὰ ἔχουν, δὲν ἔχουν, ἐκεῖ νὰ τοὺς σκοτώνουν καὶ νὰ τοὺς γδύνουν καὶ κλητῆρες νὰ πιάνουν τοὺς φονιάδες δὲν ἔχουν, καὶ εἶναι κύριε δήμαρχε ἐκεῖ ἕκαστὸ σπῆττα ὡς τώρα καὶ εἶναι ἔτοιμα νὰ φτιασταοῦν ἄλλα τόσα, καὶ δὲν τοὺς ἀρίνου.

Θὰ μᾶς βρῆς πρόφκοι καὶ θὰ μᾶς πῆς, ὅτι δὲν εἶναι δικό σου δικαίωμα νὰ φτειάνης ἢ νὰ χαλᾶς χωρὶς καὶ προάστεια. Ἄσχημα λές, διότι ἓνας καλὸς δήμαρχος πᾶει καὶ ξεσχίζει τὰ ρούχ' αὐτοῦ στὸ Ὑπουργεῖο, καὶ λέει :

« Δόσε, ἓνα σχέδιο, κύρ Ὑπουργέ, στὸ Βαρθακονῆσι, νὰ φτειάσῃ ἢ φτωχολογικὰ σπῆττα, γιατί μέσα στὴν Ἀθήνα δὲν βρίσκουν οὔτε ἀχεργιῶνες νὰ κατοικήσουν. »

Νὰ, ἐκεῖ τὸ σπῆτι τοῦ Ἀλμάζη τοῦ ἀμᾶξᾶ, δεκαπέντε μέτρα ψηλὸ, κοντεῦει νὰ πῆσῃ καὶ νὰ πλκώσῃ ὅλη τὴν γειτονιά, σὰν τοὺς βράχους τῆς Ἀκρόπολις, καὶ δὲν τὸν ἀρίνου νὰ τὸ φτειάσῃ καὶ ὄχι μόνο αὐτὸ, ἀλλ' οὔτε τὰ κεραμίδια τοὺς δὲν ἀρίνου νὰ γυρίσουν οἱ νοικοκυραῖοι, οὔτε αὐλότοιχο νὰ σηκώσουν, καὶ μὲ συμπᾶθειο κοντεῦουν νὰ βάνουν διασάκι καὶ στοὺς νικολίδες τοὺς.

(5) **ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ**
ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ.

« Όταν, ὡς καθὼς εἶπαμε, πῆσαμε κάτω, ἡ Φανὴ ἄρχισε τὰ γέλοια, εἶχε ξεκαρδιστῆ, καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἐλα τώρα, ἄφησε τὰ χωρατὰ, ἄφησε, μὴ μὲ στενοχωρῆς ; δὲν θυμᾶσαι ποῦ εἶχα βαρέσει ἀπὸ τὴ σκάλα ;

— Νὰ σ' ἀφήσω ! καὶ δὲν θυμᾶσαι τί μαρτύρια μοῦκνες ; Τώρα θὰ τὰ βγάνω ὅλα.

— Μὰ εἶπαμε πῶς δὲν μπορῶ, μὴ θέλῃς τώρα νὰ μὲ παιδέψῃς, φτάνουν τόσα χωρατὰ. Δὲν βλέπεις πῶς μὲ κουρέλιασες ; Μπορεῖ τώρα νὰ γυρίσουν στὸ σπῆτι καὶ νὰ μὲ βροῦν σὲ τέτοια κατάστασι ! τί θὰ ποῦν ;

— Θυμᾶσαι τί μοῦκνες ὅταν μεῖχες στὴ μπόρτα μαγκωμένο ;

— Αἶ, σοῦ χωράτευα.

— Τί μοῦ χωράτευες, ποῦ κόντεψες νὰ μὲ κοψοκεφαλιάσῃς ;

— Σύχασε καὶ μὴν νομίζῃς πῶς ἤμουνα τόσο ἀνόητη.

— Δὲν τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ. Τώρα θὰ μὲ ἱκανοποιήσῃς.

— Ἐλα δὲ, οὔφ !

— Τί θέλεις τώρα νὰ σοῦ κἀνω ;

Ἄπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι νὰ καὶ κτυπᾶ ἢ ὀξώπορτα.

Αὐτὰ τὰ παράπονα ποῦ μοῦ κἀνει ὅλο τὸ Βαρθακονῆσι, σοῦ τὰ διαμπαζῶ, νὰ φροντίσῃς σὰν πατέρας τοῦ Δήμου, νὰ δοθῇ ἓνα τέλος, νὰ μὴ σὲ βλαστημοῦν οἱ ἄνθρωποι, ποῦ νὰ πᾶρῃ ὁ διάολος, (μὴ βλαστημᾶς !) καὶ τὴν ὥρα ποῦ σὲ ξαναβγάναμε δήμαρχο, καὶ νὰ μᾶς κοπῇ τὸ χέρι, ἂν σὲ ξαναβγάναμε.

Κύριε.

Πῆς στοὺς κυρίους ἐπιτρόπους τῆς Ρόμβης κύρ Στέκον καὶ Οἰκονόμον καὶ ἱερέα Παπαδημήτηρην, ὅτι καλῶς ἔκαναν καὶ δὲν ἔπαψαν τὸν γέρο καντυλανάφτη, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἐπληροφόρηθη, (ἐγὼ, ὄχι, ἐγὼ δὲν ἐπληροφόρηθηκα τίποτα, ἀλλὰ ἔτσι μοῦ γράφουν νὰ γράψω καὶ ἔτσι γράφω), ὅτι ὑπηρετᾷ στὴν ἐκκλησιαστικὴν παραπάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, (αὐτὸ τὸ πιστεύω), καὶ ὅτι εἶναι ὄχι 55 χρονῶν, ἀλλὰ 65 (δὲν πειράζει, δέκα χρόνια τοῦ φάγαμε), καὶ εἰς αὐτὸν ἐδόθη κατηγορία, καὶ ἤλθε καὶ ἡ σύζυγος γυναϊκά του ἐνώπιον χωρὶς νὰ ἦναι ἔγκυος, (δὲν ἦρθε, γέρο μου, πῶς μοῦ λές πῶς ἦρθε ; ἔπειτα καὶ ἂν ἐρχότανε, ἤθελα γὼ νὰ τὴν ψαζῶ, ἂν ἦναι ἔγκυος ἢ ὄχι ;) καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνίκανος νὰ κἀω παιδιὰ ἀπὸ δῶ καὶ 13 χρόνια, καὶ ὅτι στὸ σπῆτι μου, (ὄχι στὸ δικό μου), ἓνας ὑπηρετῆς τοῦ Καμπᾶ εἶχε τὴν γυναϊκά του δεκατρεῖς μῆνους καὶ ὕστερα ἦρθε καὶ τὴν πῆρε. Ὡστε ὁ καντυλανάφτης δὲν εἶναι 55 χρονῶν, ἀλλὰ 65, καὶ παραδέχεται νὰ τὸν ἐπιθεωρήσουν, ἂν κἀνῃ παιδί, καὶ οἱ γιατροί.

Σημ. Παληάνθρωπ. Νὰ σοῦ πῶ, γεροπατέρα, ἓνα λόγος ; Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς νὰ μᾶς ξεφορτόνεσαι, καὶ δὲν ἔχομε τὴν ἔννοια σου, ἂν κἀνεις παιδιὰ καὶ ποιὰ γυναϊκα εἶχες στὸ σπῆτι σου, καὶ τί τῆς ἔκανες. Κῦτταζε καλὰ νὰ μὴ μᾶς ξαναφορτωθῆς, γιατί θὰ σὲ στείλωμε στὸ Δαφνί, καὶ ἄς σὲ χαίρωνται οἱ ἐνωρίτες σου καὶ ἄς σὲ χτυποῦν στὸ κεφάλι τους, ὡς ποῦ νὰ βγάνουν μανιτάρια. Βρίκαμε τώρα καὶ μὲ σὲ ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνους τὸν διάολό μας. Ἄσε μας, γέρο, καὶ μᾶς φτάνουν τὰ ἄλλα βᾶσανά μας.

Ἡρὸς ἐκεῖνον

ποῦ μοῦ γράφει νὰ γράψω πῶς ὁ Μικράκης στὸ γάμο μιανῆς μακρακιστίνης ἔπεσε τὴν ὥρα ποῦ ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ χο-

— Φύγε, κρῦφου, μοῦ φωνάζει ἡ Φανὴ, καὶ ἦρθαν.

Παποῦτσα νὰ μπαλώσωμε. Τὸ στρίφτω καὶ κρῦδομαι στὴν ἄλλη κάμαρα-

Ἄνοιγεται ἡ πόρτα καὶ μπκίνει μέσα ἓνας φουστανελλᾶς νέος, μὲ λίγο μουστακάκι, ξανθὸς, μὲ ἄσπρη χιονάτη φουστανελλά, μὲ τὰ μπράτσα ὄξω, μὲ πλουμιστὰ τουζλούκια, μὲ ἑλληνικὸ ζουνάρι μὲ φοῦντες ; καὶ τὸ χειρότερο μὲ σελάχι κεντητό.

Ἄμα τὸν εἶδε ἡ Φανὴ ρίχνεται καὶ κρεμνιέται στὸ λαϊμό του καὶ μᾶς καὶ τὸν φιλεῖ στὸ στόμα, ἐκόλλησαν τὰ στόματά τους σὰν τοῦ παιδιοῦ τὸ στόμα στὸ βυζί.

Ὅταν ξεκόλλησαν, τὰ μοῦτρα τους κάθισαν γόνα μὲ γόνα στὸν καναπέ χειρόπιαστοι.

Ἐγὼ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρουπα παραφύλαγα μ' ἓνα μάτι, καὶ ὅταν εὐγάξα τὸ μάτι κολλοῦσα τὸ αὐτί ν' ἀκούω τί ἔλεγαν.

— Καὶ τί γίνεσαι τόσο καιρὸ, μικρὴ μου ; ἔλεγε στὴ Φανὴ ὁ φουστανελλᾶς νέος, — καλὰ μοῦ εἶσαι ; Καυμένη, ἄργισα νὰ σοῦ γράψω, γιατί ἀπὸ κει ποῦ ἤμουνα, ὄξω στὰ μεθόρια, ποῦ ταχυδρομετο ! Ἐρεῖς δὲ ὅτι ἔλαβα τὴν ἄρσι μου ;

— Ἀλήθεια, χρυσό μου ; ἔλα νὰ σὲ ξαναφιλήσω.

Καὶ κόλλησαν πάλι τὰ στόματά τους. Ἐγὼ ξερογλειφόμουνα.

— Τώρα πλέον, ἐπανάλαβε ἡ Φανὴ, δὲν θὰ μοῦ φύγῃς, αἶ, Ἀλεξάκι μου ;

Καὶ τοῦκανε νεῦμα κλεινοντας τὸ μάτι της.

— Καὶ τί κἀνει ἡ ἀδερφή μας, — ἐξηκολούθησε νὰ λέῃ ἡ Φανὴ, — καλὰ εἶναι ; τὰ παιδιὰ καλὰ ; ἢ μᾶν ;

ρέψῃ ἓνα Σιφνέικο, τοῦ λέω, καλὰ τοῦ ξεπνιτούρια ! αὐτὸ τὸ ψεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ διαβόλου τὸ γράψαμε ἀπὸ δῶ καὶ ἓνα μῆνα. Ὁ κερατᾶς δὲν ἔχει ψόφο, καὶ ὄχι καὶ τὰ δύο του ποδάρια νὰ τοῦ σπάσουν, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλι του, πάλι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ βγάνῃ κἀνεις ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν κλάβα του τῆς ἀντιχριστιανικῆς ιδέαις ποῦ ἔχει, ὡς ποῦ νὰ τὸν πάρουν, ὅπως θὰ τὸν πάρουν, ὅλοι οἱ πονηροὶ διαβόλοι, (σάματις ὑπάρχουν καὶ ἀπονήρευτοι), καὶ τὸν κἀνουν πρόεδρό τους. Γούτς, ξυλοπόδαρε.

Βρὲ Μικράκη, τί τὰ θέλεις τὰ πολλὰ λόγια ; μοῦ δίνεις πεντακόσια φράγκα τὸν μῆνα νὰ γίνωμε σύμμαχοι καὶ ἐπίμαχοι, καὶ νὰ σὲ βγάνω καὶ βουλιαχτῆ, καὶ νὰ σοῦ πῶ ὄχι μόνο πῶς εἶσαι ἀδερφός τοῦ Χριστοῦ, ὅπως λές σὺ, καὶ τὸ πιστεύουν καὶ οἱ βλακκομαθηταῖς σου, ἀλλὰ καὶ Θεός ; Δὲν μοῦ δίνεις ; Αἶ νὰ τότες μιὰ τύφλα μέσα στὰ μάτια σου μ' ὅλη τὴν ἀντίθετο θεότητά σου, ξυλοπόδαρε !

Βρὲ μακκαρᾶ, σὺ τρῶς τόσα καὶ τόσα ἀπὸ τοὺς βλακκομαθηταῖς σου, καὶ δὲν σοῦ ραίζεται ἡ καρδιά νὰ δώσης καὶ σὲ μῆνα τὰ ἀπομνηνάρι ; Νὰ λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ἄλλη μιὰ τύφλα, γιὰ νὰ μὴ μοῦ λές πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ ξηνηταβελώνης σὰν καὶ σένα ὡς πρὸς τῆς τύφλης. Νὰ καὶ ἄλλη μιὰ νὰ γίνουν τρεῖς, καὶ ἂν θέλῃς κι' ἄλλαις, ἔχω πολλαῖς στὸ πεπόζιτο. Οὐλαῖς τῆς τύφλης τοῦ κόσμου τῆς φυλάγω μόνο γιὰ σένα, καὶ ὅποια ὥρα καὶ ἂν θέλῃς, ἔλα νὰ σοῦ δώσω ὅσαις θέλεις. Νὰ καὶ ἄλλη μιὰ γιὰ ἐπιτόκιο.

Ὁ εὐπατρίδης Ἀθηναῖος

ΣΚΟΡΖΕΣ

ἀπέθανε.

Τῆ σεβαστῆς οἰκογενείας τοῦ τὰ συλλυπητήρια προσφέρει ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν.

Παληάνθρωπέ μας.

Ἡ πόλις μας ἢ Πάτρα εἶναι καθόλα καλὰ (τὸ πιστεύω, μόνο ἢ κακοήθεια σὰς θερίζει), μόνο δὲ μιὰ διαφθορὰ ὑπάρχει, (διαφορὰ θὰ θέλεις νὰ πῆς, ἀλλὰ τί διαφορὰ ἀναμεταξύ τῆς λέξης διαφθορὰ καὶ διαφορὰ ; ἄς ὑποθέσωμε πῶς εἶναι

- Καλὰ, καλὰ ὅλη, ἀπήνητες ὁ Ἀλέξης.
- Πάντρεψε κἀνένα κορίτσι ;
- Ναι, τὴ μικρὴ, τὴ Βάβω.
- Καλορίζικη. Καὶ εἶναι πολλὸς κειρός ;
- Κάμποσοι μῆνες.
- Καὶ στὰ δικὰ σου. Νὰ δοῦμε δὲ πότε θὰ φῆμε καὶ τὰ κουφέτα σου ;

— Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ, Φανὴ μου, δὲν θὰ παντρευτῶ, ἂν δὲν πάρω κείνη ποῦ λέει ἡ καρδιά μου.

— Κατεργόρη, ὄ ἀγαπᾶς κάμμιὰ.

— Ἐγὼ ! Φανὴ, μὲ ξέρεῖς !

Ἄπάνω σ' αὐτὸν τὸν λόγο ἡ Φανὴ ἔκλεισε πάλι τὸ μάτι καὶ ἀλαφρὰ μὲ τὸ χέρι της τοῦ ἔκανε σχῆμα νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ.

Ἐσκυψε τότε αὐτὸς σ' αὐτὴ τις καὶ κᾶτι τὴν ρώτησε ποῦ δὲν ἄκουσα, ἄκουσα μόνον ποῦ τοῦ ἀπάντησε κείνη.

— Ναι, ναι, τὰ εἶπαμε δὲ σύμφωνοι.

— Αἶ τὸρξ, Φανὴ μου, εἶπε ὁ φουστανελλᾶς νέος σηκονόμενος, νὰ μὲ συχωρέσῃς νὰ πᾶω νὰ δῶ καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς μας, καὶ χαιρετίσματα στὴ μᾶνα, καὶ θὰ ξαναἰδωθοῦμε.

— Ἀντίο, στὸ καλὸ, ξᾶδερφε, καὶ νὰ σὲ δοῦμε δὲ ὡς τὸ βράδυ. ἐγὼ τώρα σὲ λίγη ὥρα θὰ πᾶω στὸ σπῆτι, θὰ σὲ περιμένωμε.

— Αἶ, ἂν δὲν μπλέξω μὲ φίλους, μπορεῖ νὰ ἐρθῶ νὰ σὰς δῶ μιὰ ματιὰ.

— Ὅχι δὲ, θὰ σὲ περιμένωμε. Τί λόγος !

Ὅταν ἐφρευε βγήκε καὶ ἡ Φανὴ μαζύ του νὰ τὸν ξεπρο-

τυπογραφικὸ λάθος), τὴν ὁποίας εἶνε ἡμῶν οφείλημα εἰς τὸ κενὸν μας, διὰ τὸ νοσοκομῖον ὅπου τριγύρωθαι ἵνε γεμάτω ἀπὸ ἀκαθαρσίας καὶ ὅταν ἰπάγῃ ἀσθενὴς διπλασιαζέτω ἢ νόσος καὶ λαμβάνει ζωὴν ἐόνιον καὶ σινάμα μήπος ἔχουν ὄγετους νὰ φτιάσουν ἀποπάτους ; Διὰ τοῦτο ἔχουν δίκαιο. (Ἄμ ἀφοῦ ἔχουν δίκαιο, γιατί τὸ γράφεις ;)

Τί τὴν κἀνετε τὴν πλατῖα μὲ δεινροφῖτια γιὰ νὰ βγῆνι ἢ φτόγια νὰ ἀνακνήψῃ τῶν καθαρῶν ἀήρ καὶ νὰ πνέουν δισσοδία, ἀλλὰ σὶ κύρ δήμαρχε δὲν πέρνεις ἀπὸ λόγια, καὶ ἂν δὲν πέρνεις ἀνάγιγες το μας νὰ πάρουμε τὴν ἀπόφασι.

Σημ. Παληάνθρωπ. Καθὼς παρατηρῶ, ὅλα τὰ στραβά ψωμιά οἱ δήμαρχοι τὰ κἀνουν, ἄς τὰ κἀνουν λοιπὸν ἀπάνω τους καὶ ἄς τὰ φᾶν, νὰ ξεμπερδεύσουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰ χέρια μας καὶ μεῖς ἀπὸ τὰ δικὰ τους. Τί νὰ τοὺς κἀνωμε ἀφοῦ εἶναι ἀφιλότιμοι ;

Κύριε φέλε

Παρασκευαῖδη, διαχειριστῆ τοῦ σιδηρόδρομου Ἀθηνο-Περαῖα, πῆς καυμένη νὰ πληρώσουν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηρόδρομου τὰ ἀποσοστὰ ποῦ τοὺς καθυστεροῦνται τώρα τόσαις μέραις τῶν μηνῶν.

Αὐταῖς ἢ γιορτάδες ποῦ εἶναι θέλουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι νὰ πάρουν ἓνα κομματί κρέας παραπάνω στὰ σπῆττα τους, ὥστε δός τους τὰ ἀποσώνετα τὰ ἀποσοστὰ, πῶς τὰ λὲν, γιατί ἀλλοιώτικα, καθὼς εἶσαι κοτζᾶμ θεοκἀμηλος, ἂν δὲν ἔχουν νὰ φᾶν, θὰ σοῦ λὲν, κατέβα νὰ φᾶμε.

Ἐλα τώρα, σὺ ποῦ ἔτρεχε γιὰ νὰ μαζεύῃς συνεισφοραῖς γιὰ τοὺς πεθαμένους καὶ σκοτωμένους τοῦ Τσεσμε, εἶναι δυνατὸν ν' ἀφήσῃς τοὺς ζωντανούς νὰ πεινοῦν ; Τὸ βαστᾶ ἢ καρδιά σου ; Δὲν τὸ βαστᾶ βέβαια. Αἶ, λοιπὸν πῶς τὰ βαστᾶς ; — τὰ ἀδικα, δηλαδῆ.

Κύριε

Κωνσταντίνε Λύσανδρε, ἄειντε, καυμένη, νὰ πληρώσῃς στὸ Μαρῖνο 28 δρ. ποῦ ἐδάνευσε στὸν ἀδερφό σου, γιατί βρίσκειται στὴν φυλακὴ καὶ ἐπὶ τοῦ παρῶν εἶναι τῆς ἀνάγκης καὶ εἶναι ἀδικο νὰ τῆς χάσῃ. Ἄειντε, καὶ ὁ Θεός νὰ σὲ πολυχρονᾶ. Ἐσὺ εἶσαι καὶ καλὸς ἄνθρωπος καὶ τὸ χειρότερο ἀπὸ

βόση, ἐγὼ πετάχτηκα ἀπὸ τῆς ἄλλης πόρτας τὴν κλειδαρότρουπα καὶ γαρίδα τὸ μάτι μου.

Εἶδα νὰ τὴν χαϊδεύῃ καὶ νὰ τὴν φυλῇ στὰ μάτια, καὶ πῆρε καὶ τ' αὐτί μου καὶ τὴν ἐξῆς κουβέντα :

— Ποιὰ ὥρα ; τῆς ἔλεγε ὁ φουστανελλᾶς.

— Δὲ σοῦ εἶπα ; σὲ λίγη ὥρα κει θὰ ἦμαι, εἶναι μέσα τώρα μιὰ φιλιναῖδα μου καὶ ντύνεται.

— Ἄχ, θὰ σὲ φάω !

— Σιγὰ ντὲ, καυμένη, σοῦ εἶπα.

— Σῆρεις, Φανὴ, πῶς μ' ἔβανες σὲ ὑποψίασι ; Θέλω νὰ δῶ ποῖος εἶναι κει μέσα.

— Μὰ σοῦ εἶπα, πῶς ὅτις εἶναι μιὰ φιλιναῖδα μου. Ὑστερα σοῦ τὴν φέρνω καὶ τὴν βλέπεις.

— Νὰ σὲ πιστέψω ;

— Ἐμένα, Ἀλέξη !

— Καλὰ, δὲν θέλω νὰ τὴν δῶ, θέλω νὰ εἰμαστε μονάχοι μας γιὰ νὰ ζηγηθοῦμε.

— Καλὰ, καλὰ, τὰ εἶπαμε.

— Ἀντίο, Φανὴ μου.

— Ἀντίο, Ἀλέξη μου.

— Ἄχ !

Κ' μ' αὐτὸ τὸ ἄχ ποῦ εἶπε ὁ φουστανελλᾶς νέος δάγκασε καὶ τὸ χέρι του καὶ βάρεσε καὶ τὸ σιλάχι του μὲ τρόπο φοβερισματῆς.

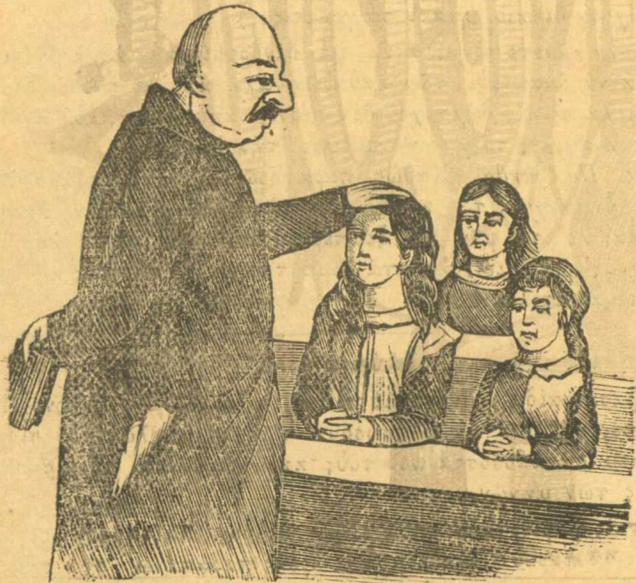
Ἄμα μόλις ἐφρυε ὁ Ἀλέξης, πετιέμαι ἐγὼ ὄξω, κίτρινος καὶ ἀγριεμένος σὰν ἀγριόγατος καὶ τῆς λέω :

— Φανὴ, τώρα πλέον ἐδῶ δὲν ἔχει, θὰ λογαριαστοῦμε.

Καὶ πῶς λογαριαστήκαμε σὰς λέω μεθαῦριο.

Όλα και δίκαιος, και δέν καταδέχεται ποτέ νά θέλγῃ τὸ κακὸ τοῦ ἄλλου οὔτε στή μύτη σου.

Αὐταῖς ἡ μέραις ποῦ εἶναι, κάνε και σὺ τὸ καλὸ, και ὁ Θεὸς θὰ σοῦ τὸ βγάγῃ ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Μωρὰ μου Βουλευταί, θὰ σὰς δώσω και ἄλλα κακῶματα, φράντε νὰ μὴ μοῦ κάνετε στριψόνα.

Πολιτικαὶς

φυλακαὶς Χαλκίδας. Ἀδερφέ μας Παληάνθρωπε, σὲ παρακαλοῦμε ὅλοι οἱ φυλακωμένοι, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ περάσης τὸν τροφοδότη μας και τὸν μπακῶλη, ποῦ μᾶς δίνουν ὅλα βρώμια και ἀκριβὰ ψούνια, και τὸν ἐπιστάτη ποῦ δέν μᾶς πληρώνει ταχτικά τῆς δὺδ ψωροδραχμαὶς τὸν μῆνα, μᾶς δίνει ἕνα ψωμὶ ὅλο βρώμη, (πρέπει νὰ ἦστε εὐχαριστημένοι ποῦ δέν σὰς δίνει και καθαλίνες γιὰ ψωμὶ, γιατί σήμερα, ὡς καθὼς καταστήσαμε, κάθε φυλακωμένο τὸν θεωροῦν τὰ ζῶα ἢ ἐπιστάταις πιὸ ζῶα ἀπ' αὐτούς); ψωμὶ ποῦ δέν τὸ περνᾷ ἀπὸ τὴν ξεραῖλα οὔτε σφαιρα τοῦ Κρούπ, και ἀπὸ ἕνα μικρούτσικο κομματάκι, ἴσα ἴσα γιὰ νὰ τὸ βλέπῃ τὸ μάτι μας ὑποφέρομε βάσανα και μαρτύρια ποῦ δέν μπορούμε και μεῖς νὰ σοῦ τὰ περιδιαγράψωμε. Ἐδῶ, βρὲ ἀδερφέ, εἶναι χειρότερα και ἀπὸ τὴν κόλασι και ἀπὸ κάθε ἄλλη φυλακή. (Ἄ, παράπονα νὰ μὴν ἔχετε, γιατί κάθε φυλακωμένος θεωρεῖ τὴν δική του φυλακή χειρότερη ἀπὸ τῶν ἄλλωνῶν). Δέν μᾶς λυποῦνται διόλου και μᾶς θεωροῦν χειρότερους και ἀπὸ σκυλιά. (Μακάρι νὰ σὰς θεωροῦσαν σὺν σκυλιά, γιατί τότες θὰ εἶχατε μικρὴ περιποίηση). Γράψετα αὐτὰ, ἀδερφέ μας, και ὅ,τι ἄλλο ξέρεις, γιατί πλέον δέν ὑποφέρομε ἀπὸ τὰ βάσανα.

Τρώμε ψωμὶ μὲ δάκρυα, νερὸ φαρμακωμένο και τὰ λοιπὰ.

Σημ. Παληάνθρω. Κακόμοιροι, ἀδερφοί, ὁ Θεὸς νὰ μὴ μᾶς δώσῃ νὰ μᾶς βάνουν φυλακή, γιατί εἶναι χειρότεροι και ἀπὸ καρμανιόλα.—Τώρα ὅ,τι, και ἂν γράψωμε και ὅ,τι δέν γράφωμε, πᾶν ὅλα στὸν αἴρα. Ποιὸς φροντίζει γιὰ σὰς ὅλους τοὺς φυλακισμένους; Κάνεις. και οὔτε αὐτὸς ὁ Θεὸς ποῦ εἶναι ἀπάνω ἐκτὸς ἂν ἔχετε κἀνέναν κάτω Θεὸ(=κἀνέναν μὲ μέσα νὰ φροντίσῃ γιὰ σὰς); τώρα πᾶν τὰ λόγια μας στὸν ἀνεμο. Ἀφήστε, νὰ ἔρθῃ ἢ ἀράδα μας, ἕνας χρόνος εἶναι ἀκόμα αὐτὸς, ὡς ποῦ νὰ τελειώτῃ ἢ βουλή και τότες, στής νέαις βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς τὰ λέμε.

Ἡ νέαις βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς δέν θὰ βγάθουν τσακνοτσούκαλα και Θεσσαλικά ἀνδράποδα, ἀλλὰ ἀνδρας βουλευτάς, και θὰ τὸ δῆτε. Ὑπομονή.

Κύριε Παληάνθρωπε.

Λαβαῖνω τὴν τιμὴ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἔγραψαν νὰ γράψῃς ἐναντίον τοῦ ἐπίτροπου τοῦ νεκροταφείου τοῦ αγίου

Διονυσίου τοῦ Περαιῶ Α. Μπέση, ὅτι τοῦ πηγαίνω ἐγὼ γάλα και λοιπὰ δῶρα, σὰς λέω μὲ δὺδ λέξεις, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ σοῦ ἔγραψε αὐτὰ σὲ ἀπάτησε και ὁ Μπέσης δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν φτωχὸν ἄνθρωπο σὺν και μένα νὰ δωροδοκηθῇ, γιατί ἔχει τζίρο ἐμπορικὸ ἀθάντζο και ἀπὸ πεντακόσιας χιλιάδες δραχμαὶς τὸν χρόνο, ἔχει δὲ τόσα λεπτὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ γάλα, ὥστε νὰ μᾶς πνίξῃ και τοὺς δὺδ.

Ὁ νεκροθάφτης, Γ. Σίδερης.

Σημ. Παληάνθρω. Καὶ τὴν μὲν Μπέση τὸν ξέρω καλλίτερὰ ἀπὸ τοὺς Περαιῶταις, ὅτι εἶναι τιμιώτατος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐμένα εἶναι ἡ ἀρχή μου νὰ μὴν ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν, και νὰ τυπᾶνω ὅ,τι μοῦ δίνουν, ἄς ἦναι μακάρι και ἐναντίον τῆς μάνας μου. Αὐτὸ λέγεται ἀμεροληψία. Τώρα ἔμαθα πῶς ἔκαναν ἐναντίον τοῦ παπᾶ ποῦ μοῦδωσε τὴ διατριβή και τῆς πληροφορικαῖς καταγγελία. Ἀμήν, Παναγία μου, και νὰ μὲ βάνετε και μένα μάρτυρα, γιὰ νὰ μάθουν μερικοὶ μερικοὶ ἄλλοτες νὰ μὴ παίζουν μὲ τὸν τύπο και νὰ μὴ συκοφαντοῦν ἐντιμοὺς ἄνθρώπους.

Ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγωνιστῶν.

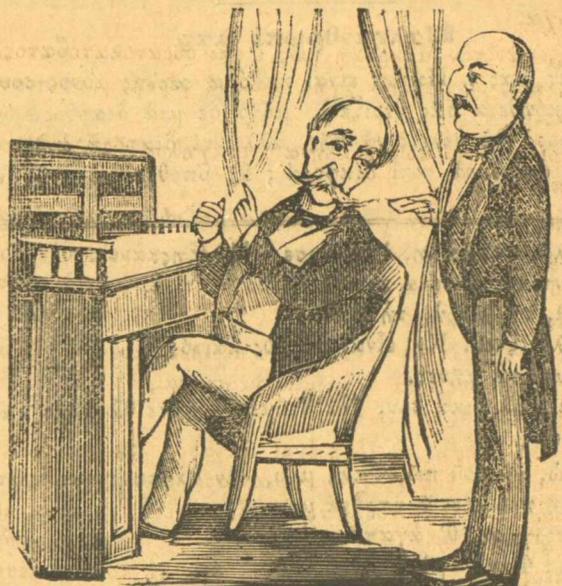
Ἄριθ. 46.

πρὸς τὸν ἀξιότιμον Συντάκτην τοῦ «Παληάνθρωπου»

Παρακαλοῦμεν δημοσιέψετε τὸ κἄτωθι πρακτικὸν τῆς ὁλομελείας τοῦ ἡμετέρου συλλόγου, εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐν τῇ ἐφημερίδι σὰς δημοσιευθέντων.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Συλλόγου)

Τὸν Ἀθ. Γ. Κατσανδρῆν (τὸν Φουστανελλᾶν), λαβόντα ἀπὸ τοὺς ἀξιότιμους κ.κ. Μ. Κατσιμπαλῆν δρ. 100, Λ. Βαλλῶσιν δρ. 100, Δημ. Μουτσόπουλον βουλευτὴν Ἀττικῆς δρ. 100 και ἀπὸ διάφορα ἄλλα πρόσωπα ἄνω τῶν χιλίων δραχμῶν, κατεχράσθη ταύτας και ὅπως μὴ δώσῃ λόγον τῶν νοσφισεῶν του αὐτῶν, δι' ἃς ὁ Σύλλογος τῶν κατήγγειλε, κατέρυγε.

Βρὲ ἀδερφέ, ἡ βουλή μᾶς τὰ ζαθώνει. Λομπ.—Ζαθὰ τὰ καταφέραμε μεῖς, δέν λὲς καλλίτερα.

εἰς τὴν δημοσιότητα ἐξαπατῶν τοὺς συντάκτας τῶν ἐφημερίδων, ὅτι δῆθεν ὁ Σύλλογος τῶν Ἀγωνιστῶν διελύθη, ὅπερ ψευδέστατον.

Τὰ μέλη. Χ. Βαρύτης, Κ. Βαρβάτης, Σ. Φαμελιάρης, Δ. Ἀγγελόπουλος, Δ. Καλούδης, Π. Χ. Ρωμαίου, Σ. Κουκλῆς, Δ. Ζέρβας, Η. Παπαναστασόπουλος, Κ. Χρηστόπουλος, Π. Πεμέσης, Γ. Καλιοντζῆς, Π. Λυμπέρης, Γ. Καστρίτης, Σ. Κοπίδης, Ἀ. Ἰωάννου, Δ. Σκηνέλης, Ν. Μελεμενης, Γ. Βλαχάνης, και λοιποὶ γραμμένοι και ἄγραφοι.

Σημ. Παληάνθρω. Αὐτὴ ἡ ἰπόθεσις τοῦ καυγᾶ τῶν Ἀγωνιστῶν σηκώνει νερὸ, και ἄς φαγωθοῦν και ἄς σκοτωθοῦν και καυγᾶ ἄς μὴ κάνουν. Ἐγὼ νύπιω τὰς χεῖρας.